

iskre

leta v

št 8

Stredni velikih mest in predstavlja
 strojev se nam nekako porabi vsa-
 skupaj: Ali namo morajo biti bolj
 ki zaslediti nastali razvoj in poveč-
 na, ali morajo biti bolj vzhodni pri-
 sledenja na vzhodno evropsko
 se povečajo na 1. kralj ali na 2. ki
 in odgovor... 1. kralj ali na 2. ki
 nastavlja razvoj v tem smislu, ko
 nas zvonovi vodijo, da ob čmar-
 njem kralju postajajo Marjto,
 naše delovne mater. Ob njem ga
 povni lepota in bodo kotova o-
 tvari same stajajo, ki nas jo
 "pobara je denarji avat. Pri njej
 doma študi moč, da nas ne bodo
 zasledili obliki naprednosti, na-
 javlja, avat in jama. On
 njej samo zastavlja, da je naše
 kralj naše podobno ovesti vsi-
 nje, ki je kralj avat, jama
 strojev, pri kateri nas vsi vsi-
 ki, vsi nas kralj avat, se vsi
 kralj v svojo avat...
 in nas vodi v avat...
 Vsi kralj avat...
 kralj, ki je kralj avat...
 kralj, ki je kralj avat...

**SEMENIŠKA
 KNJIŽNICA
 V VIPAVI**

Sredi velikih mest in brnečih strojev se nam nehote porodi vrašanje: Ali nismo morda kljub toliki znanosti postali sužnji napredka, ali morda kljub velikemu prizadevanju za vsakršno svobodnost ne postajamo sami žrtve suženjstva? In odgovor...? Zakaj si ga ne bi ustvarili ravno v tem mesecu, ko nas zvonovi vabijo, da ob šmarničnem branju počastimo Marijo, našo duhovno mater. Ob njeni duhovni lepoti si bomo gotovo otrešli temne slutnje, ki nam jo "podarja današnji svet. Pri njej bomo črpali moč, da nas ne bodo zasenčili oblaki muhavosti, nejevolje, zavisti in jeze. Ob njej bomo začutili, da je naše življenje podobno cvetoči vrtnici, ki je kljub svoji lepoti trnjeva. Pri Mariji smo vsi enaki, vsi smo njeni otroci, za vse skrbi s svojo materinsko roko in nas vodi v večni pristan miru.

Vsi ljudje tekajo za časom. Gospod, ki biva izven časa, se nam smehlja, ko vidi, kako se

borimo z njim. Vsakomur je do-
deljen tisti čas, ki mu je
potreben, da naredi tisto, kar
On želi.

Ali smo tudi mi tekli za
časom, ali morda celo zaosta-
jali, presodimo sami zase, saj
bomo kmalu napravili končne
račune, ki man bodo predsta-
vili dejansko stanje časa, ki
smo ga imeli na razpolago.

Ob zadnji, letos kar osmi
številki, želi vsem vesele in
prijetne počitnice

uredništvo

K A M ?

Zadnji žarki zahajajočega sonca so padali po utrgani marjetici, ki jo je držal v rokah in ji pulil lističe: da, ne, da, ne,... bi, ne, bi, ne,... Veter se je poigraval z lističi, ki so igrivo padali na tla. Še zadnji žarki so se razlili po travi, kot bi sonce poskočilo, preden ga preraste grič. Zadnji listič je padel, niti vetrič se ni hotel poigrati z njim, ker je bil on pokazal - ne. Zakaj - ne? Saj sploh ni mislil na nič določenega. Videl je bodočnost, lepe slike so se nizale kot v filmu...

- "Da, draga, srečna bova, boš videla! Kako lepo bo, ko bova oba pritrčila, rekla bova da, večni in nepremagljivi da. Mnogi so bili nesrečni, midva ne bova, saj me ljubiš!?" Nič besed, samo tesno se je stisnila k njemu...

-- "Sedaj ste za večno maziljeni za najvišje služabnike! Vaš je svet, vaše je vse, vse je odvisno od vas, ali boste osrečili ljudi ali ne! Vi ste naša nada, naše upanje! Vi boste vodili duše..."

Ni razumel, kaj je govoril slavnostni govornik, samo strmел je in se veselil sreče, ki je sijala iz materinih oči in ponosa, ki je odseval iz očetovega obraza. Vsi so ga gledali, on pa je bil samo srečen. Le bežno je slišal: "Novomašnik bod' pozdravljen...!"

- "Tata, tata!" sta mu pritekla otroka naproti, ko je prišel iz službe, srečna, da ga spet vidita. Žena se je stisnila k njemu in ga vesela objela. Sreča je živela na njunem domu. Vedno je bilo tako lepo, ko je prišel domov. Bili so skupaj, niso se ljubili - živeli so ljubezen ...

--"Gospod, gospod, še kaj nam povejte!" Učiti otroke in jim razkrivati veliko ljubezen - kakšno veselje! Lepo je biti med temi mladimi srci. Tako zaverovano in ljubeče ga gledajo, ko jim govori, nič ne vedo o čem, samo pijejo mu besede z ustnic. On pa je srečen, poje in moli...

Povesil je glavo in se spraševal, zakaj taka praznina v njem? Zakaj se ne more odločiti? Kam? Vse vidi tako lepo, rožnato, samo veselje se mu smehlja v sanjah prihodnosti. On pa bi rad vse, ne more se odločiti za eno, noče biti prikrajšan za drugo. Počasi stopa proti vasi. Tako lepe so sanje, sedanjost pa tako kruto prazna. Zakaj življenje ne more dati vsega, čemu samo eno? Hoče oboje, a se obojega - boji.

Ivan Lov.

Z A K A J ?

Oči so rdeče,

zakaj?

Usta hropejo,

zakaj?

Prsi so pihajoče,

vendar zakaj?

Biseri po licu,

jagode po grlu,

rezilo po prstih se spušča;

z a t o !

Asso

P R I J A T E L J I C A

Ze dlje časa sem jo opazoval. Ni bila posebno lepa. Presenečala me je njena mirnost, skorajda odmaknjenost od nas drugih. Večkrat sem jo pozdravil ali ogovoril, vsakokrat mi je odgovorila, lice pa ji je spreletel rahel smehljaj. V šoli ni bila najboljša učenka, imela je navaden, neupadljiv uspeh.

Nisem bil presenečen, ko nas je razredničarka presedla in je dobila mesto poleg mene. Sedla je k meni, se nasmehnila in rekla: "Sedaj se bova pa skupaj prebijala." Nasmehnil sem se, nevedoč kaj bi ji odgovoril. Vesel sem bil, da bo odslej sedela poleg mene. Tudi sama se mi je zdela nekoliko boljše volje.

Pri pouku sva si, kadar je bilo spraševanje, pomagala na vse načine. Tudi šolske naloge sva pisala v kooperaciji - bila je kar dober matematik. Iz šole sva hodila nekaj časa, si ogledovala izložbe in se menila o drobnih šolskih stvarih. Postala sva res dobra prijateljca.

Ko smo dobili nazaj angleško šolsko, sem jo povabil v slaščičarno, da proslaviva najino dobro uspeho "kooperacijo". Sproščeno sva se pogovarjala, ko me je nenadoma vprašala:

"Ti si zaljubljen?"

"Ne lomi ga, saj veš, da sem v semenišču. Vate pa tudi veš, da nisem. Pa ti?"

"Ja, vate bi lahko bila, pa je lepše, če še naprej ostaneva prijateljca, kot doslej."

"Zakaj si bila nekaj časa tako odmaknjena, vase zaprta? Pa ne da si bila zaljubljena?"

"To je dolga zgodba, ki je ne bom nikoli pozabila. Prizadene pa me tudi ne več. Res sem bila zaljubljena. Zdelo

se mi je, da sem v devetih nebesih. Vedno sva hodila skupaj. Pogovarjala sva se o najini sreči, o najini prihodnosti, kaj in kako bo, ko se bova poročila. Ko ni bil pri meni, mi je bilo dolgčas in mislila sem samo na snidenje. To je trajalo kak mesec. Ko ga nekaj dni nisem videla, sem mislila, da je kje na izletu ali da študira. Končno sem ga le srečala, a mi je na kratko povedal, naj ga pustim pri miru. Obstala sem kot kip in se šele čez nekaj časa zavedla. Bila sem obupana. Prepričana sem bila, da zame ni več prihodnosti. Sklenila sem, da bom skočila v reko. Hitro sem šla po ulicah proti mostu. Dohitela sem starejšo nuno, ki se je trudila z velikim kovčkom. Ne vem zakaj, toda pomagala sem ji, čeprav sem prej včasih mislila, da kaj takega ne bi zmogla. Na postaji se mi je starinka zahvalila in se tako prijazno nasmehnila, da me je popolnoma zmedla. Nekaj sem ji rekla, sama ne vem več kaj, in hitro odšla. Pred očmi mi je plaval njen tako ohrabrujoč nasmehek. Spraševala sem se, od kod njej to. Celo življenje se je trudila samo za druge, sama pa nima nič od tega, razen starosti in onemoglosti. Nisem in nisem mogla razumeti deklet, ki se za to odločijo. Vse to me je tako prevzelo, da sem pozabila, zakaj sem sploh šla na most. Ko sem bila skoraj skoz, sem se spomnila, toda nekaj mi je govorilo, naj stvar premislim in se ne prenamaglim.

Čez nekaj dni sem šla v stolnico, da bi si jo ogledala, ker smo morali za nalogo opisati gotski slog. Ravno pridi-ga je bila. Poslušala sem, ker nisem vedela, kaj bi počela. Duhovnik je govoril o ljubezni - neki čudni, meni neznani, kar me je zanimalo. Po maši sem odšla domov, ne da bi si ogledala cerkev. Premišljevala sem besede, ki sem jih slišala. Od tedaj večkrat hodim k maši. Razumem tudi nasmešek stare nune. Mislim, da ne morem več doživeti takega razo-

čaranja, kot sem ga. Sedaj verjamem v življenje. Hočem živeti in se zgrozim na misli ob samomor. Zopet sem zaljubljen, tokrat v življenje, v tako, ki se veseli drugih, ki hoče posredovati življenje!"

Nekega dne mi je po pouku rekla:

"Ti, veš kaj sem mislila, da bi tudi sama postala nuna."

Začudeno sem jo pogledal:

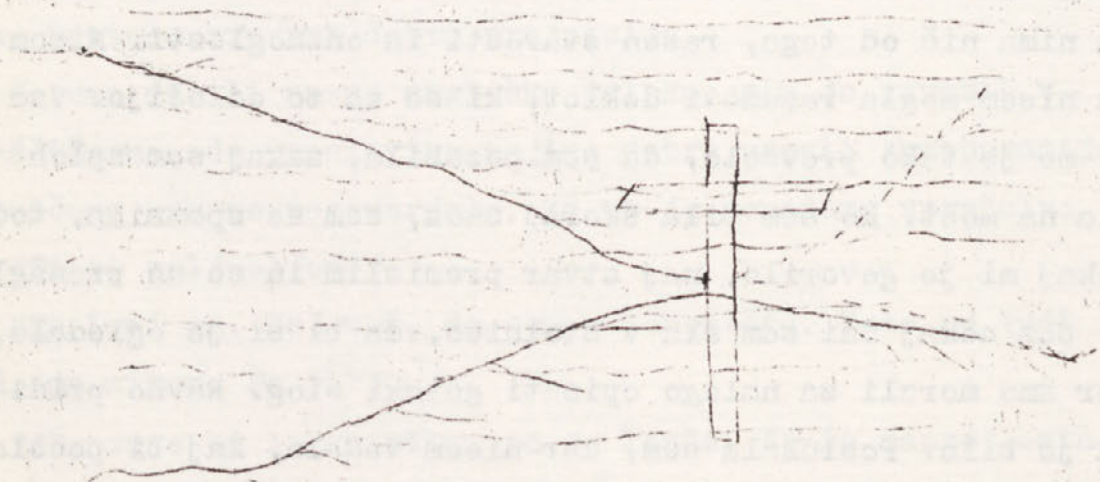
"Ja, lepo bi bilo... potem pa greva skupaj v misijone!"

"Čisto zares mislim. Oprosti, da te ne morem povabiti na sladoled. Mudi se mi. Zivijo!"

Drugega dne jo ni bilo v šolo. Od sošolke, ki je bila njena sosedka, sem zvedel, da je v bolnišnici - v kritičnem stanju. Ko je prečkala cesto, jo je neki vinjen voznik podrl. Sklenil sem, da jo bom obiskal. Kupil sem šopek roz in šel. Čakalo me je hudo presenečenje - umrla je!

Hotela je živeti, ljubiti, toda ni smela - enkrat je želela umreti!

Ivan Lov.

T R E N U T E K

Bučanje morja,

ples burje z valovi,

trden objem - stisk

in že ga ni več;

le pena je še -

plavajoča

med zlizanimi čermi.

Vendar nekaj je ostalo

od te lepote,

česar mi ne more

odvzeti nihče,

saj mi je to dano

kot dar ljubezni.

Asso

U P

Pogled je uprt daleč stran.

Željno se mi odpirajo oči.

Roki se stegujeta

po nečem, kar je daleč.

Vendar imam nado,

da bom dosegel sonce

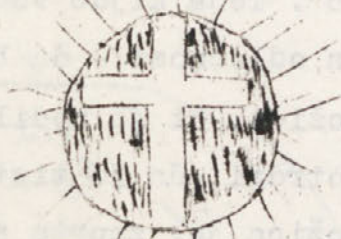
še več,

imam nado, da bom dosegel

največ, kar zmorem;

še bom vztrajal,

še bom stegoval roki!

A S S O

P E T D I N A R S K I K O V A N E C

Blodil je po labirintu ulic z neenakomernim, opotekajočim se korakom. Na uličnih vogalih je postajal in "iskal". Zagle-dal sem ga, ko je šel po dolgi prečni ulici. Z rokama je mlahavo mahal in hodil, kot hodi otrok, ki je pravkar shodil. Na njegovi desni so se vrstile izložbe za izložbo in v njih paša za lačne oči. Na to se ni nič več oziral. Zmotil ga je kdaj in kdaj le dekliški obraz, ki ga je zvedavo pogledal. Na levi pa je hrumel promet - brezštevilna četa premikajoče se pločevine in za čudo - tudi na njej je "iskal". Na pločni-ku se je zadeval ob ljudi. Tu pa tam je letela tudi psovka na njegov račun: "Tako mlad, pa pijan!"

Mimoidoči, ki so se nagibali k jeseni življenja, so ga ocenjevali enostransko, njihovi pogledi niso razumeli nje-govih oči, ki so iskale. Mladi so v njem videli "skrokanega" iz včerajšnjega "hausbala". Vsa njegova pojava, od vdrtih ličnic, obdanih z zmršenimi lasmi, visokega čela do nemirnih oči, pa je dalo slutiti samo eno - "iskanje".

Na hoji se mu je poznalo, da že dolgo hodi, morda več dni in "išče". Toda kljub večdnevne mu neuspehu se mu je na obra-zu brala odločnost - da bo našel, kar išče!

V množici, ki je hodila mimo njega, je iskal nekoga, ki bi mu potrdil, da je tisto, kar išče, edina pot k življenju. Toda množica je, zaprta sama vase, hodila mimo, kupovala z denarjem, katerega pečat je nosila tudi na licih!

In potem se je zgodilo!

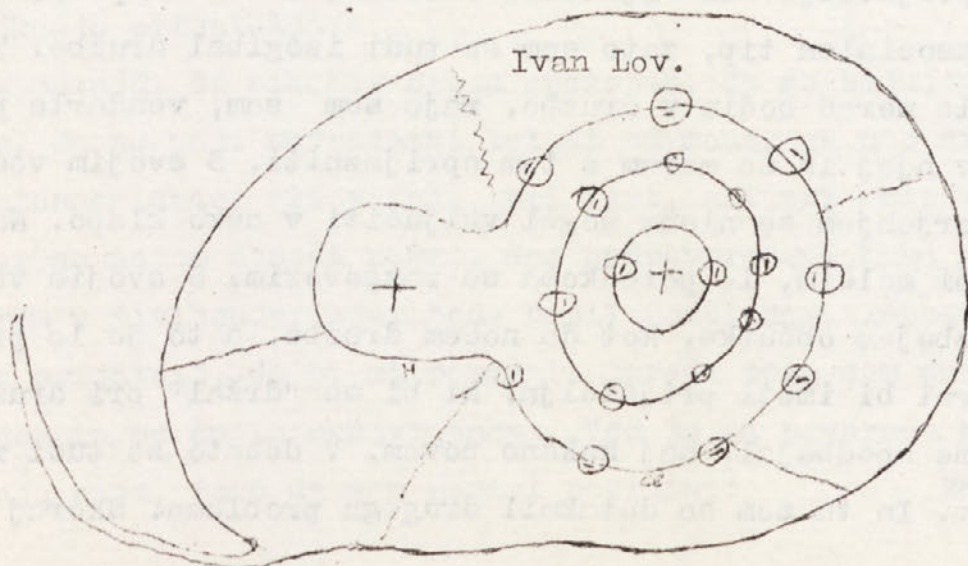
Prišel je mimo mene!

Pa tudi jaz sem imel v očeh pet dinarska kovanca in... O, Bog! Prepozno sem v njem spoznal Nazarečana! Videl sem ga v hrbet, kako je zopet blodil in iskal pomoči, da bi našel smi-sel življenja.

Miran

X
Y
Z

Spraševal je, kako,
pa mu nihče ni odgovoril.
Potem mu je kompjuter
pokazal, kaj bo postal.
In videl je sebe,
skupek atomov,
bil je nič, ker je bil
procentualno razdeljen
po celem svetu.
Ni pa vedel, da...
Ko je zvedel, da mora
ljubiti - ni znal,
ni mislil na svojo
bodočo procentualno
razdeljenost,
ampak je
živel in - ljubil...
zato je moral izginiti
v večni nesmisel.

M o j a m l a d o s t

Vsi ljudje so prepričani, da je mladost najlepša.

Takrat, ko sem bil mlad, sem marsikaj naredil in "ušpičil". Sedaj sem star, pa ne morem nič več.

To marsikdo pove. Tudi mladi pravijo: Veselimo se in uživajmo, dokler je še čas, kadar bomo stari, ne bomo mogli nič. Marsikdo tudi pravi: Lepo je živeti. Meni pa se zdi, da to ne drži, ne prvo ne drugo.

Ceprav sem začel aktivno živeti v svetu zelo pozno, ga dobro poznam. Začel sem premlevati zunanji in svoj notranji svet. Toliko časa že oba pregledujem in spoznavam, pa nisem še prišel do konca. Tu drži stavek, ki pravi: Duši ne najdeš meja, četudi prehodiš vsa njena pota, tako globok je njen logos. Začel sem preišljevati o smislu življenja in o drugih važnih vprašanjih. Imam močno vero in le ta me rešuje, da vzdržim.

Spoznal sem, da sem drugačen od ostalih ljudi. Razlikujem se v mišljenju, v izražanju in v obnašanju. Ne znam pravilno občevati z ljudmi, tako ne z mladimi sovrstniki in ne z starejšimi. Doslej še nisem srečal mladega človeka, ki bi ne imel svoje "klape" in bil z njo zadovoljen. Večina ima tudi svoje prijatelje ali "ljubezni". Toda jaz sem že po naravi močno asocialen tip, zato sem se tudi izogibal družbe. Tudi sedaj le nerad hodim v družbo, raje sem sam, vendarle pa živim v njej in se moram s tem sprijazniti. S svojim vedenjem in govorjenjem se nisem mogel vključiti v neko klapo. Navadno v družbi molčim, le poredkoma se razgovorim. S svojim vedenjem vzbujam občutke, kot da nočem družbe, a to je le prehodno. Moral bi imeti prijatelja, ki bi me "držal" pri družbi in bi me spodbujal, naj kakšno povem. V debato se tudi redko spuščam. In tu sem se dotaknil drugega problema. Skoraj vsak-

do ima prijatelja. Jaz pa ga močno pogrešam, pogrešam zato, ker bi ga potreboval, da bi skupno reševala probleme, vsodbujala drug drugega k delu, zakaj sam od sebe težko kaj delam. Nisem aktiven in moral bi imeti nekoga, ki bi me moral "držati" pri delu. Močno me je pretreslo, da še nisem ne v tem zavodu, ne kje drugje našel prijatelja. Toda iskal ga bom in ga moram najti, drugače bom podlegel v bojih, ki jih ima vsak mlad človek.

Proti stavku: lepo je biti mlad, pa jaz postavljam drugo tezo: Življenje je boj! Oba stavka sta vzeta iz ljudskega govorjenja - modrosti. Da, življenje je boj in zato vsaj zame ni lepo. Kakšen boj, neskončen boj proti sovraštvu, egoizmu, zlobi, naporu, proti hinavstvu, laži, prevaram, proti lažnim moralnim načelom in še in še. Je ta boj lep? Zame nikakor ni, če je drugim, ne vem. To je realno življenje, saj ga srečaš na vsakem koraku, vsak dan. Kristus nam naroča, naj sejemo ljubezen, žanjemo pa podeseterjeno ljubezen. Vendar v življenju žanjemo sovraštvo. In vse to izhaja - od človeka. Gorje mu, kdor seje sovraštvo!

Da, mladost ni lepa, boji so, boji so odločitve, ali boš sejal dobro ali slabo, ljubezen ali sovraštvo. Sedaj se odločiš, kaj boš delal v svojem življenju. In sedaj močno čutim pomanjkanje prijatelja.

Sam menja, da nikakor nisem sposoben, da se bojujem. Opažam, da so moji sovrstniki boljši od mene, pa naj si bo pri telesnem delu, ali v šoli, pri igri, ali pri molitvi. Nikakor ne morem doseči norme. Sem podpovprečen. Kako naj torej grem v življenje, kjer bodo boji? Pa del bom. Zopet mi manjka prijatelj, da bi mi pomagal. Zaradi tega sem duhovno utesnjen in se čutim manjvrednega. Vse to mi povzroča hude notranje boje, tako da sem postal pesimist!

ENEAS

K I P

Na velikem kupu marmelade
je stal doprsni kip -
vedno bolj se je pogrezal v
marmelado, ker je bil lačen,
marmelada pa je sladka.
Okoli so bili ljudje,
ki so žrli marmelado -
končno je stal samo
doprsni kip.
Začudeno jih je vprašal
zakaj?
Z lačnimi očmi so mu
odgovorili -
iz ljubezni do bližnjega
in še njega polizali.

Ivan Lov.

P C D O B A

Naše stoletje slovi kot stoletje atomske bombe, slovi kot kozmično stoletje, slovi po svoji naglici. Popolnoma se je uveljavila parola: Niman časa!

Zato ni čudno, če se veliko ljudi rodi in umrje, ne da bi poznali sebe, kaj šele ljudi, jih imajo celo morda za svoje prijatelje, in še manj druge ljudi, ki jih srečujejo samo v boznih trenutkih: v avtobusu, trgovini ...

Tudi jaz se bojim svoje podobe. Bežim pred njo. Bojim se

realnosti.

Danes pa sem se ustavil in zgubil občutek za čas. Ustavil sem se namreč pred svojo podobo, zbral pogum in se zagledal vanjo. Prve trenutke nisem ničesar videl, kajti podoba, ki je bila v temi, je bila tudi sama temna, črna. Po časi sem se navadil teme in zagledal sem zgrbljenega starca, zavitega v črne in umazane cunje. Gledal sem ga, a ga nisem spoznal. Nekaj mi je reklo, naj snamem z njega cunje.

Pričel sem trgati cuje s skrivenčenega telesa. Lotil sem se pokrivala, ki ni bilo nič drugega kot ponos. Tedaj sem opazil, da ima masko, ki sem mu jo z velikim trudom snel z obraza. Potem sem začel vlačiti z njega raztrgano in povaljano suktnjo, da o drugih cunjah niti ne govorim. Vse so bile revne in vsak bi jih zavrzel. Ta starec pa si jih je oblačil eno za drugo, bil je pravo strašilo. Ko pa sem slekel s "starca" vse cunje, je pred mano zasijal mladenič v vsej svoji lepoti, ki ni bila naravna, ampak nadzemska.

Vrnil sem se v realnost in začel razmišljati, kaj pomeni starec in kaj mladenič. Pomislil sem na svoje življenje, na svojo važnost, na svojo razuzdanost, na svoj pohlep po slavi in uveljavljenju, na svojo brezbriznost do Boga. Takrat sem spoznal, da sem tisti raztrgani starec jaz, poln napak in slabosti. Podoba nadzemskega mladeniča pa je ideal oziroma skupina idealov, ki bi jih moral doseči.

Toda iti za ideali pomeni, da bi moral opustiti vse svoje razvade, vse svoje brezsmiselno življenje in poskušati stopiti na pravo pot. Lažje pa je ležati v miru, čeprav ves umazan in raztrgan. In zakaj bi se trudil, ko jih je toliko ob meni, ki so mi enaki?

Tako sem videl danes svojo podobo in zato bežim pred njo.

Sedaj pa sem začel promišljati, ali bi ne bilo boljše, če bi slokel tiste cunje.

Da, tako bom storil. Ne bom več ležal v tisti gnojnici, ne bom več živel v tistem varljivem miru. Dvignil se bom in začel živeti za svojé ideale in Oče mi bo prišel naproti.

Albert

M E D I T A C I J A

Tako lepo je bilo,

ko sem izginjal v

večnost.

Samo še nekaj trenutkov

in smejal bi se vasi

žalosti.

Vem!

Hocete,

da bi vam rekel - hvala,

ker ste mi,

kot pravite vi,

rešili življenje.

N e!

Strahopetci!

Zelel sem vse izvedeti;

ljubosumnoži!

Meni niste pustili,

da bi izginil

ter se - bojite!

I

v

a

n

L

O

v.

V r i s k - k r i k

Trije so bili. Tiho so se vzpenjali po gruscu, le tu in tam je komu spodrsnilo ali se je zaslišal glas padajočega kamenja.

"Pazi!" je zavpil Jože, ki je bil na čelu. Druga dva sta se že vrgla na tla, ko je mimo priletel velik kamen. Tiho sta vstala, nato so se spogledali in se prisiljeno nasmejali. Dekletu, ki je bilo v sredi, je bilo ima Bojana, za njo pa je šel Darko. Vsi trije so bili dobri planinci in se niso bali nobene stene ali nobenega previsa, vendar jim je bilo kjub temu grenko pri srcu, ko so komaj ušli nevarnosti. V tihem premišljevanju so prišli pod steno. Na tla so zmetali vrvi in vzeli iz nahrbtnikov vsak nekaj hrane.

"Najprej bomo pojedli moje," je dejala Bojana, ko je razlagala konzerve, meso in kruh po prtiču.

"Menda ne bosta pustila, da bom jaz nosila do vrha poln nahrbtnik. Le spravita svoje nazaj!" Razrezala je kruh in meso. Ponudila je vsakemu tudi požirek slivovke, da se ne bi prehladila. Ko so se oddahnili in okrepčali, je Darko rekel Jožetu:

"Razloži vso opremo, da bomo videli, kaj bomo potrebovali!" Jože je zložil iz nahrbtnika kline, karabine, slinge, kladiivo in drugo opremo. Nato so si pripeli za pas vsak nekaj klinov in karabinov, slinge pa je vzel Darko, ki je vedno prvi plezal naprej. Darko se je hitro navezal, vzel nahrbtnik in se zagnal v steno. Sprva se je hitro vspenjal in ni uporabljal klinov. Najprej je plezal naravnost, nato je krenil malo na desno, da se je izognil krušljivemu previsu. Povzpel se je še za nekaj metrov in tam zabil klin, kajti

bil je pod gladko steno.

"Varujem!" je zavpil, ko je pripel karabin in se navezal. Hitro je bila pri njem Bojana in za njo še Jože.

"Darko, daj mi šlinge; to rundo bom plezal jaz naprej," je rekel Jože Darku in si že obešal šlinge okrog vratu.

"Zakaj ne bi šla jaz teh nekaj metrov naprej?" je vprašala Bojana, ko je Jože že začel plezati. Obrnil se je in ji dejal:

"Tebe je škoda, da bi se ponesrečila v gorah, se bojim zate."

"Tebe pa ni?" je odvrnila in se zagledala v goro.

"Tudi jaz se bojim zate," je skoraj zašepetala in iz oči ji je pritekla solza. Jože je bil njen fant. Hitro se je obrisala, da Darko ne bi videl, da joče. Toda opazil jo je in jo potolažil:

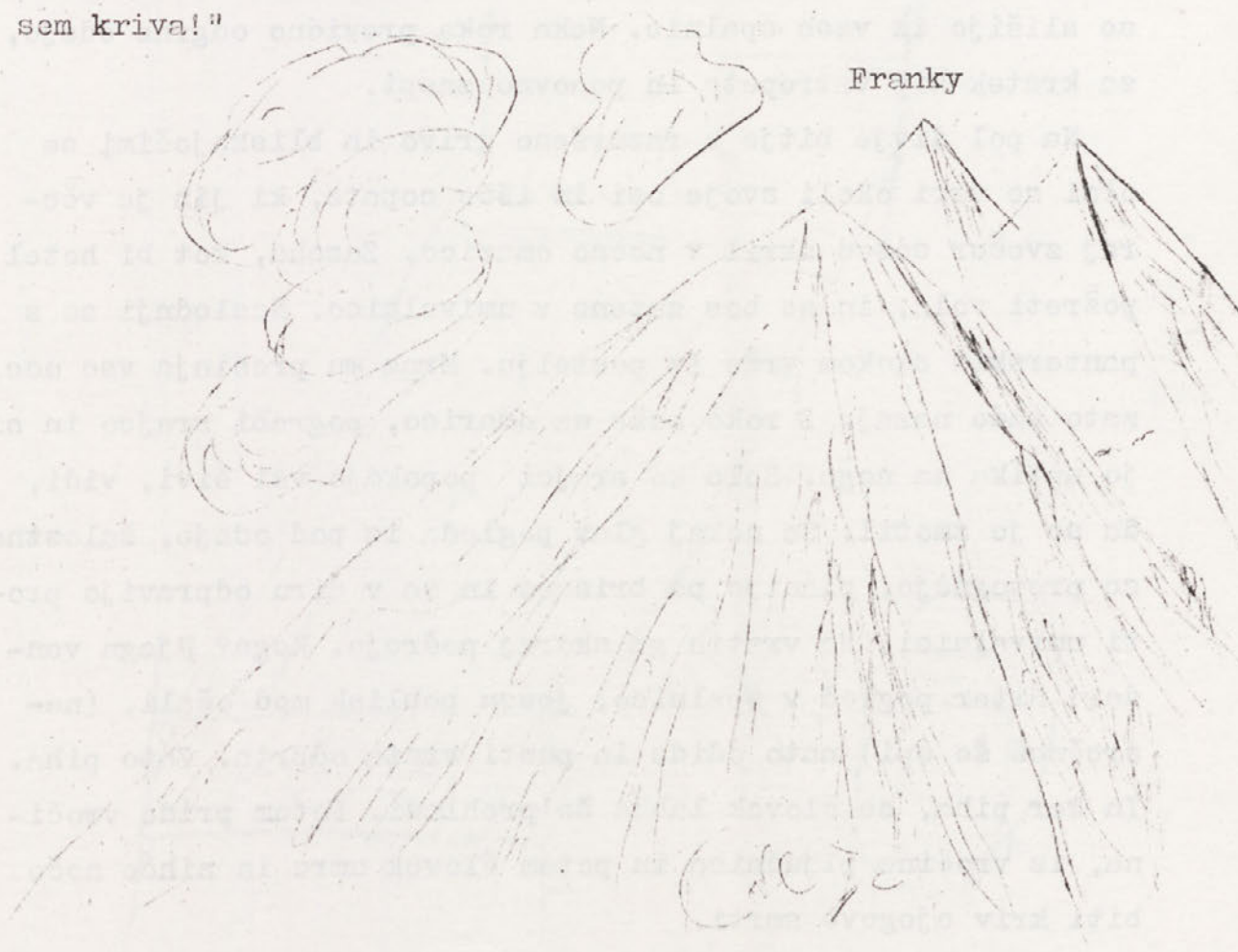
"Nič se ne boj, vajejen je tega. Nič se mu ne bo zgodilo!" Ko sta pogledala v steno je bil že visoko nad njima. Bojano je hitro minil strah, ko je videla, s kakšno gotovostjo pleza. Ko je zaklical: "Varujem!" je sonce izza grebena obsijalo vrh gore. Bil je lep sončen dan, brez oblaka, le vrh gore je obdajala rahla megla. Ko je priplezala do Jožeta, se je sonce prikazalo tudi njima in ju obsijalo z rumeno rdečo svetlobo. Nista se še dobro razgledala naokrog, že je bil pri njiju Darko. Ker so imeli dovolj časa, so potegnili iz nahrbtnikov sendviče in se okrepčali. Ni še minilo pol ure, ko je sonce že pripekalo z vso močjo. Darko je vstal in rekel ves nasmejan:

"Če ne bomo takoj odšli, bodo imeli danes krokarji kar v steni pečenko." Hitro se je navezal, si obesil za pas opremo in dejal:

"Srečno, ko bom prišel na vrh, bom zavriskal!" Najprej je plezal po kaminu in dvajset metrov pod vrhom je po ozki razpoki prečkal po šlingah gladko skalo in prišel do previsa. Tik pod previsom je nastavil klin, da bi ga zabil. Toda klin se je izmuznil in namesto po klinu, je udaril po vrvi. Prestrašil se je izpustil kladivo in se prijel za skalo, ki se je odkrušila.

Jože in Bojana sta že nestrpno čakala vriska, toda namesto tega sta slišala grozen krik. Nad dolino so letali krokarji in tulili svojo smrtno pesem. V steni pa se je slišal jok:

"Kriva sem jaz, ker sem se preveč bala zate in je hotel on namesto tebe priplezati na vrh prvi! Jaz sem kriva! Jaz sem kriva!"

V S T A N I !

Smo v letu Gospodovem 1973. Ura je natanko 5 in 59 minut. Popolna tema; samo pri Marijinem kipu gori luč. Neslišni koraki se približajo napravi in roka se pripravi - ura je natanko 5, 59 minut in 59 sekund. Še kratek hip - nato rahel pritisk roke in po celi stavbi zadoni najbolj osovražena melodija. Dr, dr, drrr. Noga neslišno daje takt. Drr, dr, drr in še dr, drr.

"Daj, nehaj že enkrat," se začuje iz neke postelje. Toda še kar naprej zvoní dr, drr, drrr. Obupani in tožeči stoki se slišijo iz vseh spalnic. Neka roka previdno odgrne odejo, za kratek hip vztrepeta in ponovno zaspi.

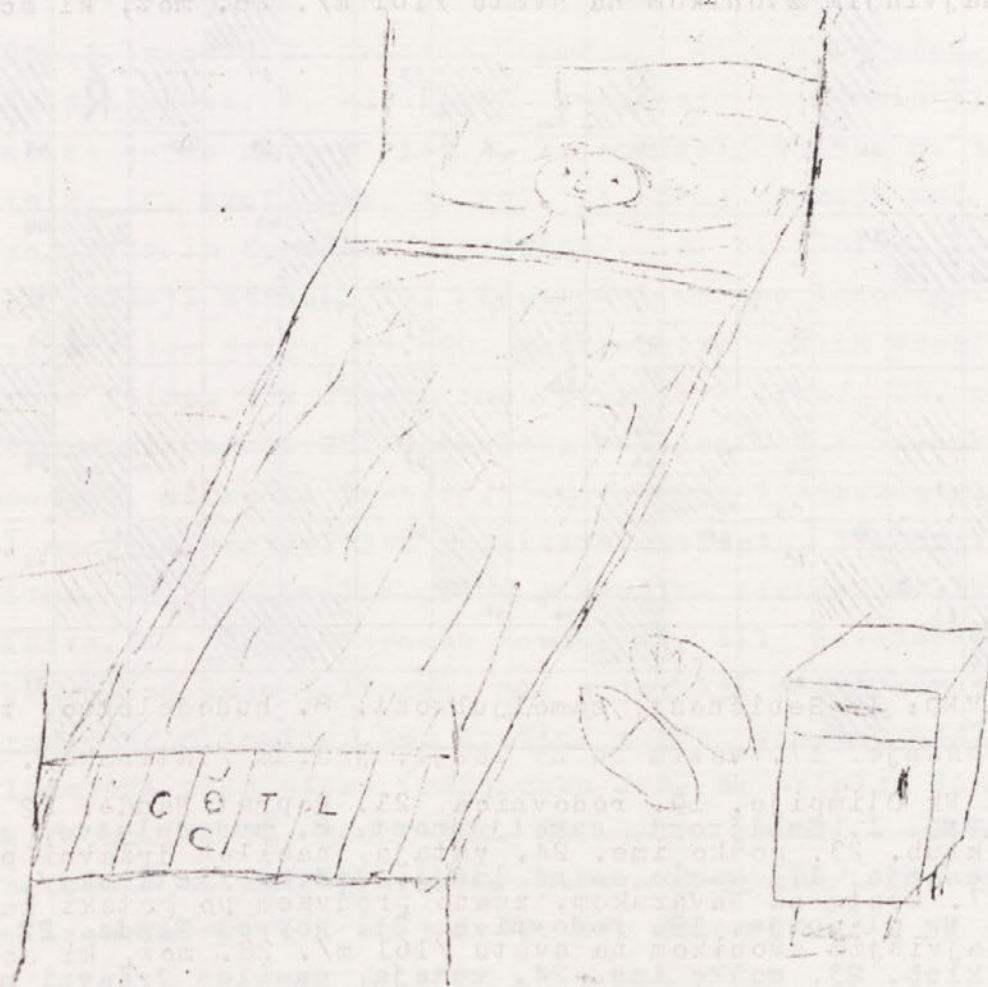
Na pol divje bitje z razmršeno grivo in bliskajočim se očmi se vrtil okoli svoje osi in išče copate, ki jih je včeraj zvečer sosed skrnil v nočno omarico. Zazeha, kot bi hotel požreti vola, in se bos zažene v umivalnico. Naslednji se s panterškim skokom vrže iz postelje. Mraz mu prešinja vse ude, zato pade nazaj. Z roko seže na omarico, pograbi srajco in si jo natika na noge. Šele ko srajci popokajo vsi šivi, vidi, da se je zmotil. Še nekaj glav pogleda iz pod odeje, žalostno se pretegnejo, planijo po brisače in se v diru odpravijo proti umivalnici. Na vratih ga skoraj podrejo. Koga? Njega vendar! Hiter pogled v spalnico, jezen poblisk med očali, (nesrečnež še spi) nato odide in pusti vrata odprta. Zato piha. In ker piha, se človek lahko še prehladi. Potem pride vročina, iz vročine pljučnica in potem človek umre in nihče noče biti kriv njegove smrti.

Ura je že 10 minut čez 6. Vsi nesrečneži so že pokonci, le eden še spi spanje pravičnega. Počasi se prikaže na dan

prst leve noge; temu sledi desno uho. Oboje se počasi umakne. Je pač mrzlo. Nekaj dolgih hipov in odeja se premakne, dolg vzdih in skoči pokonci. Pozdravi ga kratek aplavz vseh prisotnih. Fant je namreč postavil rekord. Vstal je natanko 13 minut in 16 sekund čez 6. Morate vedeti, da se je v prejšnjih časih začel probujati šele 15 minut čez 6. Previdno se oblači. Drugi so že vsi nared. Nato spet dr, arr, drrr.

"Oh, ta Cotl, danes pa zveni pol minute prehitro, drugače pa zamuja po dve minuti. Na tega se človek res ne more zaneseti!" Sledi tek čez ovire naravnost v kapelo.

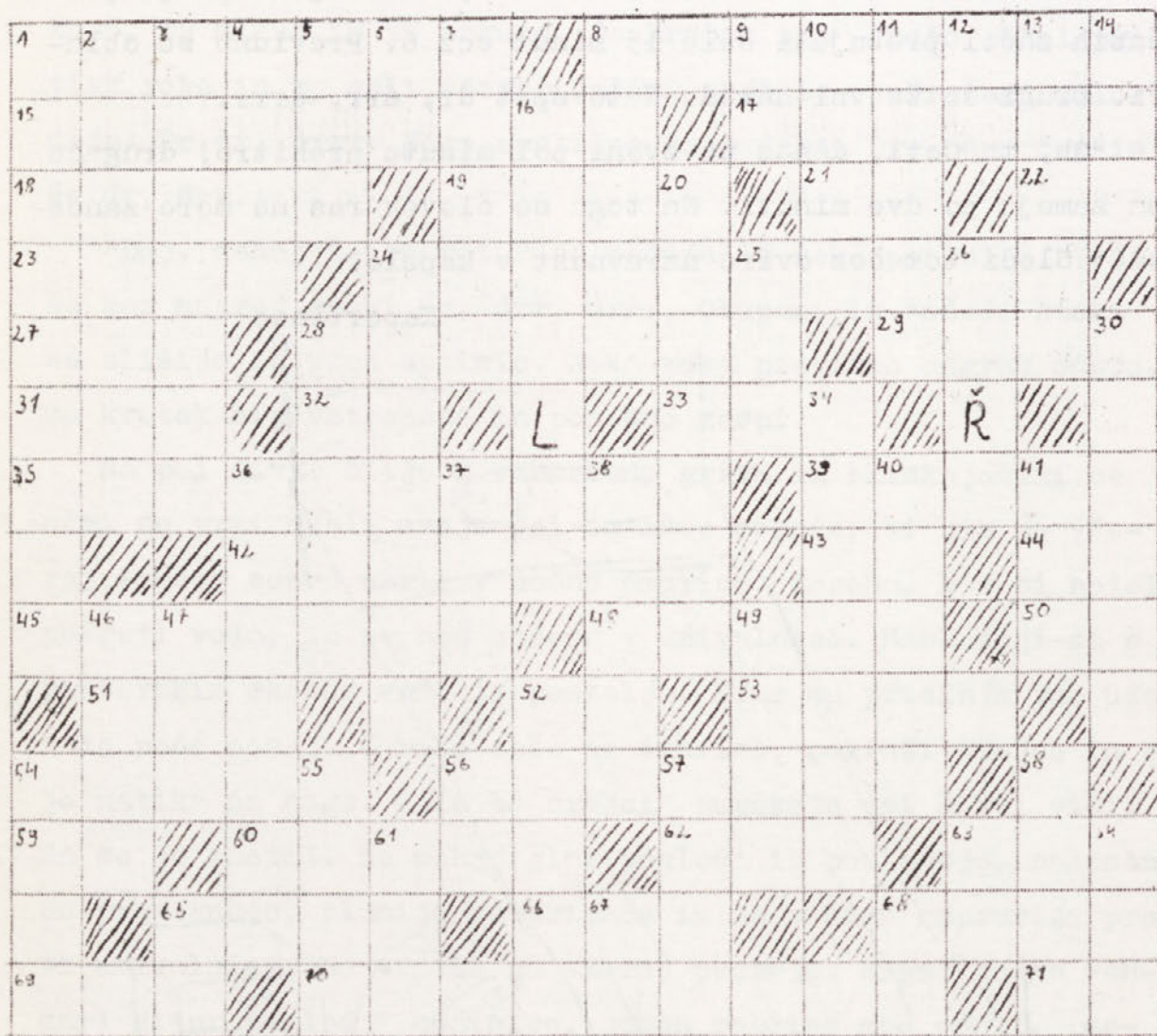
Kopertinec

VELIKA

NAGRADNA

KRIŽANKA!

VODORAVNO: 1. Sebičnost, samoljubnost. 8. hudodelstvo, zločin. 15. tresenje. 17. vozim se na ladji, jadram /latinsko/. 18. igralec Nk Olimpije. 19. redovnica. 21. Ropret Nande. 22. Nogometni klub. 23. moško ime. 24. vstaja, nasilen državni prevrat. 27. Mesto na Bavarskem, znano predvsem po gotski katedrali z najvišjim zvonikom na svetu /161 m/. 28. mož, ki so ga

Judje najeli, da je pomagal Jezusu križ nositi. 29. Močno ve-
zivo, s katerim je mišica pritrjena na kost. 31. Mednarodna
Olimpijska Zveza. 32. Izvršni svet. 33. Mesto v JZ Bolgariji
/ob Donavi/. 35. Vabilo, povabilo/srb-hrv. v4. skl./ 39. be-
bec, tepec. 42. Gora v srednji Indiji. 43. It. nikalnica.
44. It. trdilnica. 45. polotok na V SZ /brez prve črke/. 48.
posoda za umivanje. 50. Tone Slodnjak. 51. palec, cola. 52. gr-
ška črka. 53. Prvi del naslova španske popevke, ki je na Evro-
viziji 73 zasedla drugo mesto. 54. največje slovensko potni-
ško letališče. 56. novic. 59. radij. 60. fran. mesto znano po
samostanu benediktincev. 62. os. zaimek. 63. priprava za mer-
jenje časa. 65. veda. 66. Amaterski športni klub. 68. igralec
ljubljskega nogometnega prvoligaša. 69. rim. cesar. 70. cvi-
lež. 71. vzhodnjaška igra podobna šahu.

MAVPIČNO:1. razvoj.2. pristaš cesarja v boju s papežem. 3. ju-
nak pri Gončarovu. 4. Perzija.5. Združenje Atletskih Klubov.
6. kratica za"na primer"/lat./. 7. rastreljevalec. 8. top.
9. veznik. 10. prof. soc. na SVŠ. 11. kraj na meji med Avstrijs-
ko Štajersko in Koroško /EIBISWALD/. 12. nikalnica. 13. soro-
dnik po očetovi strani. 14. glavni del opreme lokostrelca.
16. izdelovalec draguljev. 20. velikonočni vzklik veselja.
24. vrsta filma. 25. srbsko ime /brez prve črke/. 26. ime češko-
slovaškega skakalca. 28. dobesedna navedba besed iz kakega spisa.
30. umetnik, cirkuški igralec. 34. vokalno instrumentalni an-
sambel manjših bratov. 36. različica, varianta. 37. CDA. 38. ne-
rodoviten. 40. prebivalec grške pokrajine poride. 41. konica.
46. dišava. 47. Češka Narodna Norma. 49. žila dovodnica. 52.pu-
ding,ki ga izdeluje Kolinska. 54. najbližji moški sorodnik.
55. trener HK Olimpije. 56. kratica za "ne vem imena"/lat./. 57.
vladajoči sloj stare indijanske drž. na ozemlju današnjega
Peruja /4.skl./. 58. geom. lik. 61. ultra kratki valovi. 63. sta-
rodavno mesto na Kaldejskem/Abrahamova domovina/. 64. če.
65. Neilson Terry. 67. Šmit Jože. 68. selen !

NAGRADE !

1. Čutarica - uporabna za vse vrste alkoholnih pijač in umetniško oblečena v usnje.
2. Knjiga - Ivo Zorman "V sedemnajstem".
3. Žerjav - umetniško izrezljan lesen kipec, neznanega slovenskega umetnika.

Žrebanje bo v petek 1. junija. Rešitve oddajte do četrтка v nabiralnik "Isker" ali pošljite na naslov uredništva. Isker ne uničujte, ampak prepisite rešitve (zadostujejo vodoravne), vendar jih nujno opremite s kuponom, brez katerega tudi pravilna rešitev ne velja. Vsak lahko pošlje več rešitev, kolikor kuponov pač ima.

VELIKO SREČE VAM ZELI

UREDNIŠTVO !

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ISKRE: glasilo semeniščnikov v Vipavi

LETO V.

ŠTEVILKA 8   23. maj 1973

NASLOV UREDNIŠTVA:

Vipava 149 , 65271 Vipava

UREJUJEJO: Miran Mozetič, Marijan Jezernik, Zvone Ulcej,

Franc Lisjak, Jurij Paljk

ODGOVORNI UREDNIK: Janez Zupet

VINJETE: Jože Tori

MATRICE: Tone Brčan

RAZMNOŽENO: v 110 izvodih

TISKA: Gregor & com.

Šolsko glasilo

KNJIŽNICA

Leto V,

ISKRE

Inv.št.

19088

škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

19088